

ва — отъ нищо нищо, та всички ни съвѣтва-
хъ да се прѣселимъ въ града, защото по-лесно
се намира тука работа за насъ. И ний се из-
селихме изъ селото. Тука се разболѣ мама и
сега сме . . . (плаче) въ най-лошо положение.
Азъ, азъ не можъ да намѣръж работа. Да бихъ
могла да намѣръж поне каква да е работа би
ми поотлекнѣло (плаче).

Добра: А нѣмате ли нѣкой познатъ въ гра-
да, който да би ви помогнѣлъ съсъ съвѣтъ
или друго?

Златка: Нѣмаме никого, никого! Само това
зняѣж, че тукъ, въ града, живѣе приятелката
ми. Тя е дъщеря на богати родители. Позна-
вамъ ъ още отъ нашето село. Съ неѣ живѣ-
хме въ село като двѣ сѣщи сестри — бѣхме
едно сърце, една душа, — дѣляхме сестрински
и тѣги и радости. Тя е сега знаменита госпо-
жица, а азъ? Отъ начало си пишехме начесто,
послѣ все по-рѣдко, докато прѣкратихме съв-
семъ! Трѣбва вече и съвършено да ме е за-
бравила. О, да бихъ могла да ѣ намѣръж, тя
ще се смили надъ мене (чуватъ се тропане
отъ кола, услушватъ се).

Добра: Не е ли това кола? (Отива при прозореца).
Прѣдъ насъ се спрѣ. А ако е това Люба? ако
ме тѣй изненада? Да, да, тя е. Ахъ Златка, дра-
га Златке, азъ не можъ повече да говорѣ съ
васъ! (на страна). Какво ще ѣ кажъ? Що ще
стане съ неѣ? Ето че се искачва вече по стѣл-
бата. Ела Златке! Тука стой; не, тука; не, тука!
(Посочва на нѣколко страни и най-послѣ ѣ оставѣ задъ
вътрѣшната врата). Тука нѣма да ѣ види нѣкой.
(Почуква се вратата). Вътрѣ!